

τοῖς ἐλυτρώθην ὀλοσχερῶς ἀπὸ αὐτὸν τὸν μέθυσον Στέφανον, ὃν κατὰ τὴν θελκτικὴν νῆσον ἔσχον τὴν ἀνήκουστον ἀνοησίαν νὰ ὑπολάβω ὡς Θεὸν καὶ νὰ λατρεύω αὐτὸν τὸν ἀπατεῶνα. Ἄχι πόσος κελῶς ἦτο διωργανισμένον τὸ πρᾶγμα, ἵνα βυθίσωμεν ἐν καρρῖον ἐντὸς τῆς κερπίλης τοῦ κυρίου μου; Δυστυχῶς ὁμοῦς, ὁ Πρόσπερος, χάρις εἰς τὸν ἀηδῆ τοῦτον φλύαρον, ὃν ἐθέωρουσιν σύντροφόν μου, ἐγνώρισε τὰ πάντα καὶ δὲν ὑπελείπετο πλέον δι' ἐμὲ, εἰμὴ μία ἀπὸ τὰς τιμωρίας ταύτας, αἵτινες μὲ κάμνουσι νὰ βρυχώμαι. Ἄλλ' οὐχ ἤττον καὶ τοῦτο παρήλθεν, ἔρχε δὲ μάλιστα τὴν ἀνοησίαν νὰ βασισιθῆ εἰς τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν τῷ ἔδωκα, ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἦμαι φρόνιμος. Ἐν τούτοις, τὴν ἐπαύριον ἐγκαταλείψαντες τὴν νῆσον, ἤλθομεν εἰς τὴν πεδιάδα ταύτην ἣτις ὁμοιάζει πρὸς τὴν προτέραν διαμονὴν μας, ὅπως ἐν μέλος δορκάδος ὁμοιάζει πρὸς ἕν ὄστουν κατεροκανισμένον ὑπὸ δέκα σκύλων. Ἐδῶ, κατήνησα τῶντι ἀνωφελῆς, διότι δὲν εὐρίσκουμαι πλέον εἰς τὴν ἀνάγκην, νὰ ἀναζητήσω πηγὰς εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βράχων, οὐδὲ νὰ σιλλέξω ὄφροκόκκους ἐπὶ τῶν δένδρων, οὐδὲ νὰ ἐκρωλεύω νεοστούς, ἀλλ' ὅπως ἀναμένω εἰτέτι τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἐλευθερίαν μου.

Τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, ἐρ' ἦς ἔχω δικαίωμα! Ἐνῶ ἄλλοτε δὲν μὲ ἠ ὠχλει καμία σκέψις, ἀπ' ἐναντίας κατὰ τὴν πεδιάδα ταύτην τῆς Λομβαρδίας αἰσθάνομαι τὰς ἰδέας μου σφόδρα ἀφυπνισθείσας. Μήπως τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἀπόλυτα; Διὰ τοῖς λοιπὸν ὁ Πρόσπερος ἀπαγορεύει τοῦ νὰ ἀνήκω εἰς ἐμαυτὸν; Ἡ φιλοτιμία μου ἐξεγείρεται. Εἶνε ἀληθῆς ὅτι μεθύω ἐκ τῆς οἰναποθήκης του, ἀλλ' οὐχ ἤττον μήπως εἶνε ψεῦδος ὅτι πρῶτον ἔγκλημα τῶν ἡγεμόνων εἶνε ἡ ὑποδούλωσις τοῦ λαοῦ διὰ τῶν εὐεργεσιῶν των; Ὅπως δὲ ποτε, ἵνα καλυφθῆ ἡ αἰσχύνη αὐτῆς, ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει, εἰμὴ δι' αἵματος. Καὶ τέλος πάντων ὁ Πρόσπερος ἀπέναντί μου, κατέστη ἄρπαξ τοῦ θρόνου, στερήσας με τῆς νῆσου μου, ἣς ἤμην ὁ νόμιμος κυριάρχης. Ἡ νῆσος αὐτῆ μοὶ ἀνῆκεν ἀρ' ἦς στιγμῆς ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῆς μητρὸς μου Συκόρας, ἣτις μετέβη πρὸς ἀντάμωσιν ὄλων τῶν διαβόλων. Τὴν εἶθετον κατὰ τὰς ἀνάγκας μου, τρεφόμενος ἐξ αὐτῆς μέχρι τῆς